

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/85/2012
Identifikačné číslo spisu:	6611010518
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Bďžoch
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6611010518.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bďžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Richarda Bureša na neverejnom zasadnutí konanom 9. júla 2013 v trestnej veci obvineného P. N. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Marčoka, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. mája 2012, sp. zn. 4To 21/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného P. N. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec, č.k. 22T 159/2011-126, zo dňa 23. februára 2012 bol obvinený uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona a v bode 2/ rozsudku z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe

v bode 1/ rozsudku, že dňa 13. februára 2011 asi o 18.45 hod. v L. v byte na U. č. XXX/XX po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov a slovnej hádke napadol svoju družku T. U., nar. XX. H. XXXX tak, že ju kuchynským nožom pichol do oblasti ľavého spánku a následne jej priložil nôž k hrudi a povedal jej, nech ju nenaserie ešte viac, lebo jej pichne nôž do hrude a bude po nej, na čo T. U. odišla do kúpeľne a následne do obývačky, kde si sadla na gauč a vtedy ju jedenkrát nohou, na ktorej mal obutú botasku kopol do ľavého lica, čím u nej vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční, ktorým konaním jej spôsobil drobnú ranku o hĺbke 2 mm a povrchové pomliaždenie ľavého lica s opuchom, ktoré zranenia si podľa záverov znaleckého posudku nevyžiadali práceneschopnosť,

a v bode 2/ rozsudku, dňa 19. marca 2011 v neskorých večerných hodinách v L. v byte na ulici U. č. XXX/XX udrel päťou do oblasti koreňa nosa a pravého oka svoju družku T. U., nar. XX. H. XXXX, čím jej spôsobil pomliaždeninu pravej očné s krvnou podliatinou, viacpočetnú zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov do strán a zakrvácanie do pravej nosovej dutiny, ktoré zranenia si podľa záverov znaleckého posudku vyžiadali dobu práceneschopnosti v trvaní 14 dní.

Za to mu bol podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Na podklade odvolania podaného obvineným P. N. rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného P. N. zamietol. Zároveň podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej T. U. zamietol.

Obvinený P. N. písomným podaním z 30. júna 2012 podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Jána Marčoka proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. V dovolaní nesprávne uviedol, že toto smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To 37/2012 (správne má byť 4To 21/2012).

Poukázal v ňom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu. Odvolací súd nerešpektoval návrh obvineného na výsluch svedkyne - poškodenej T. U. a nehodnotil dôkazy s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Obvinený podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. navrhol, aby dovolací súd podľa § 383 Tr. por. vyslovil porušenie zákona uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. mája 2012, sp. zn. 4To 21/2012, ako aj rozsudkom Okresného súdu Lučenec, č.k. 22T 159/2011-126, zo dňa 23. februára 2012 a domáha sa, aby zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Dovolací dôvod v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. odôvodňuje obvinený nesprávnym právnym posúdením skutku v bode 1/ rozsudku. Je toho názoru, že súd toto konanie nesprávne posúdil ako trestný čin, a to jednak v dôsledku absencie preukázania subjektívnej stránky trestného činu, ako aj v dôsledku nenaplnenia skutkovej podstaty nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zák. Skutok vymedzený v bode 1/ rozsudku nemal byť posudzovaný ako trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zák., ale ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Lučenec a po vrátení veci ako predčasne predloženej aj poškodenej T. U..

Prokurátorka sa s právnym názorom odsúdeného P. N. nestotožnila, pretože Okresný súd Lučenec vykonal rozsiahle dokazovanie s využitím všetkých dostupných dôkazov. Odvolací súd s odmietnutím dopočutia poškodenej v uznesení, ktorým zamietol odvolanie obvineného náležite vysporiadal. Čo sa týka dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., uviedla, že okresný súd náležite a riadne zistil skutkový stav týkajúci sa protiprávneho konania odsúdeného pod bodom 1 a právnu kvalifikáciu, ktorú prvostupňový súd aplikoval, považuje za zákonnú a v súlade s vykonanými dôkazmi.

Poškodená T. U. sa v 15. dňovej lehote k dôvodom dovolania obvineného nevyjadrila.

Po tomto postupe bolo dovolanie obvineného predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti v § 374 Tr. por.

Po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolateľom namietaný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v posudzovanom prípade naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom zastúpený splnomocneným obhajcom JUDr. Jánom Marčekom. Obvinený mal právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu, ako aj ku vykonaným dôkazom, mal právo odoprieť výpoveď, ktoré nevyužil, na hlavnom pojednávaní vypovedal, a nebola mu ani odopretá zákonná možnosť zúčastniť sa na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, kde bolo prerokovávané jeho odvolanie. Rovnako mal aj práva uvedené v § 34 Tr. por., ktoré sú garantované jednak medzinárodnými zmluvami, ako aj Listinou základných práv a slobôd a samotnou Ústavou Slovenskej republiky v čl. 50 ods. 3 a ods. 4. Ich súhrnné označenie je „právo na obhajobu“, pričom všetky tieto práva mohol uplatniť aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že okresný súd sa pred rozhodnutím vo veci samej vysporiadal s každým návrhom na vykonanie dokazovania a odvolací súd nie je oprávnený meniť skutkový stav do tej miery, aby menil totožnosť skutku.

K tomuto Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných zákonom predpísaným spôsobom v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Ako správne konštatoval v odôvodnení uznesenia odvolací súd, okresný súd správne poukázal predovšetkým na prvotnú výpoveď poškodenej, v ktorej uviedla, ako k zraneniam v obidvoch skutkoch došlo. Tvrdenia poškodenej v tejto výpovedi sú zásadným spôsobom podporené aj závermi znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie hlavy a krku.

Poškodená právne relevantným spôsobom na hlavnom pojednávaní v konaní pred okresným súdom využila ako družka obvineného svoje zákonné právo nevypovedať.

Pokiaľ v odvolacom konaní sa svedkyňa - poškodená dožadovala nového výsluchu a vyhovené jej nebolo, nemožno toto považovať za porušenie práva na obhajobu. Už vôbec potom nemožno uvažovať ani o tom, že by mohlo ísť o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to má na mysli § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., nakoľko v tomto prípade zákonodarca ako aj právna prax má na mysli najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.).

Čo sa týka dovolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že z dikcie ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno vyvodiť, že dovolací súd

nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení, ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojínštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej podstaty boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Treba uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené na nápravu právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa týka nesprávnosti právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného konania a ktorý je v meritórnom rozhodnutí spravidla vyjadrený v skutkovej vete výrokovej časti rozhodnutia.

Tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, ktorým je dovolací súd viazaný, prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Vychádzajúc z tejto právnej úpravy dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, teda či skutok, napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení zasa trestného charakteru z hmotnoprávneho hľadiska.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že skutková veta tak, ako bola ustálená vo výrokovej časti 1/ rozsudku, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho úmyselné konanie bolo správne právne posúdené ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák., pretože sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania a na chránenej osobe.

Rovnako bol súdmi prvej ako aj odvolacej inštancie v súlade so zákonom právne kvalifikovaný aj skutok v bode 2/ rozsudku, keď bol obvinený uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože inému úmyselne ublížil na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli, a preto rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.